

René Groothof geeft de horreur lucht

THEATER De tuinen van de herinnering, René Groothof, 9+. Gezien 7/11 in De Kraling, daar nog te zien 18/12 en 19/12, 25/4 Podium Mozaïek, 4/5 Theater van 't Woord.

Daar staat hij, de clown. Met een rode neus en een vergiet op zijn hoofd transformeert René Groothof tot de man die in zijn verhaal tot leven komt. Geen acteur kan met zo weinig middelen zoveel beelden oproepen als Groothof. Binnen de kortste keren weet hij een sfeer van intimiteit te creëren. Alsof hij op de rand van je bed zit te vertellen, alleen voor jou.

Dit keer gaat zijn verhaal over een kleine Franse jongen, Michel, die zich rot schaamt voor zijn de clown uithangende vader. Het is een herkenbare kinderemotie – pap, doe normaal! – maar *In de tuinen van de herinnering*, gebaseerd op de novelle van Michel Quint, blijkt pa niet zomaar lollig te doen. In een andere tijd, in een andere wereld, toen de Fransen heulden met de Duitse bezetter en vader nog geen vader was, pleegde hij met zijn broer een daad van verzet. De broers worden opgepakt en met nog twee anderen in een kuil gevangengezet. De volgende dag zal een van hen worden geëxecuteerd. Wie, dat mogen de vier mannen zelf bepalen.

Het is een gruwelijk gegeven, maar Groothof houdt het klein. Met nu en dan een gek stemmetje, maar vooral met zijn ongelooflijke mimiek switcht hij soepel van personage naar personage en geeft het heftige verhaal lucht als de horreur de overhand dreigt te nemen. Een alpinopet en hup, hij is oom Gaston. Het petje wat strakker over zijn hoofd getrokken en ja hoor, daar zit tante Nicole.

Het mooiste is hij als Bernard, de Duitse bewaker, die de gevangenen vanaf de rand van de kuil in de gaten houdt. In een grandioze mime-scène wordt duidelijk wie de clown in Michels vader heeft wakker geschud. Kundig vervlecht Groothof het verhaal van de vader met dat van de zoon, die ten slotte begrijpt dat zijn vaders clownerie voortkomt uit een innerlijke noodzaak.

Groothofs vorige, complexe voorstelling *Het huis van de moskee* schoot over de hoofden van zijn jeugdige publiek heen. Nu zoekt hij het niet in ingewikkelde verhaal-structuren, maar in de zeggingskracht van een klein verhaal. Deze nieuwe voorstelling is van eenzelfde indrukwekkende eenvoud als *Meneer Ibrahim en de bloemen van de koran*, die hem de Gouden Krekel voor beste productie bezorgde. Moeten we nog meer zeggen?

JOUKJE AKVELD